

De regels voor grensoverschrijdend afvaltransport

20 augustus 2019 (Retex Nieuws)

Bron: <https://www.dotheretex.eu>

Nu de kringlooeconomie stilaan ingeburgerd geraakt, en dus ook het besef dat industrie- of consumptieafval eigenlijk geen afval is, maar net een rijkdom, wordt desalniettemin het transport ervan door elke Lidstaat nog steeds streng gereguleerd. Afval van het type textiel wordt gezien als niet-gevaarlijk afval en kan dus de baan op, op voorwaarde dat het vergezeld gaat van de transportdocumenten (identificatiedocument en CMR) en door een erkende transportondernemer wordt vervoerd. "Dat zijn de twee algemene principes," aldus Erik Wuyts, milieuadviseur voor Centexbel.

Het internationale afvaltransport wordt beheerd door het Verdrag van Basel, een internationaal verdrag dat in 1992 van kracht werd; het wordt gereguleerd om te vermijden dat producten worden uitgevoerd naar landen die geen uitrusting hebben om het te verwerken. Het begrip "afval" heeft immers de bijklank een voor consumptie ongeschikt product te zijn, of een materiaal dat wordt verworpen omdat het niet onmiddellijk waarde heeft. Binnen het RETEX-programma vermijden sommigen het woord afval en geven ze de voorkeur aan industriële overschotten.

Voor het internationale transport moeten niet alleen de opgelegde procedures worden gevolgd. Er moet ook voor gezorgd worden dat de transportondernemers in de betrokken Lidstaten over een geldige vergunning beschikken. De situatie wordt er niet eenvoudiger op door het feit dat sommige Lidstaten alleen die vergunningen erkennen die ze zelf hebben uitgegeven.

Van afval tot koopwaar

Zodra afval wordt verwerkt, gesorteerd, uitgerafeld of tot granulaten wordt omgevormd, is het geen afval meer op voorwaarde dat de criteria van het statuut "einde afvalstof" in acht zijn genomen. Dat houdt in dat er een specifiek gebruik voorzien is en er daartoe ook een marktvraag is voor de goederen. Uiteraard moeten zij ook voldoen aan de wettelijke bepalingen, waaronder REACH en de productnormen die van toepassing zijn. De EC kan bijkomende "End Of Waste criteria" opleggen, bijvoorbeeld in verband met de samenstelling van specifieke materialen. Toch is het weinig waarschijnlijk dat dergelijke criteria tijdens de eerstkomende jaren voor plastic en textiel zullen worden opgelegd.

In een recent besluit zette de Waalse regering de Europese bepalingen inzake het einde van het afvalstatuut om. Ook andere lidstaten ontwikkelden hun eigen procedures voor de erkenning van het statuut "einde van het afvalstof". Daarbij worden voor bepaalde materialen verplichte procedures ingevoerd. Tot op heden is er echter geen verplichte procedure voor gerecycleerd textiel. Dat zou kunnen veranderen wanneer de Europese Commissie specifieke criteria voor textiel vastlegt.

Conformiteit met bepalingen i.k.v. REACH

Een andere uitdaging is de REACH-reglementering. De entiteit die de recyclageverrichtingen op zich neemt en de gerecupereerde materialen op de markt brengt, moet ervoor zorgen dat deze materialen voldoen aan de vereisten i.k.v. REACH. . De eerste stap daarbij is om te verifiëren of deze entiteit voldoet aan de bepalingen i.k.v. de vrijstelling voor registratie als leverancier. Doordat er zo'n grote variëteit is aan materialen die voor recyclage gebruikt kunnen worden, is geen enkele oplossing perfect. Het is in ieder geval belangrijk om te weten waar de geleverde materialen vandaan komen. Daarbovenop kunnen stalen geanalyseerd worden. Ondanks het mogelijk beperkte risico dat dergelijke stoffen in hoge concentraties aanwezig zijn, kunnen ondernemingen hun aansprakelijkheid niet van zich afschuiven en moeten ze de nodige maatregelen nemen.

Informatie: Erik Wuyts CENTEXBEL - ewu@centexbel.be

foto: Freeimages.com/luca Ciardelli